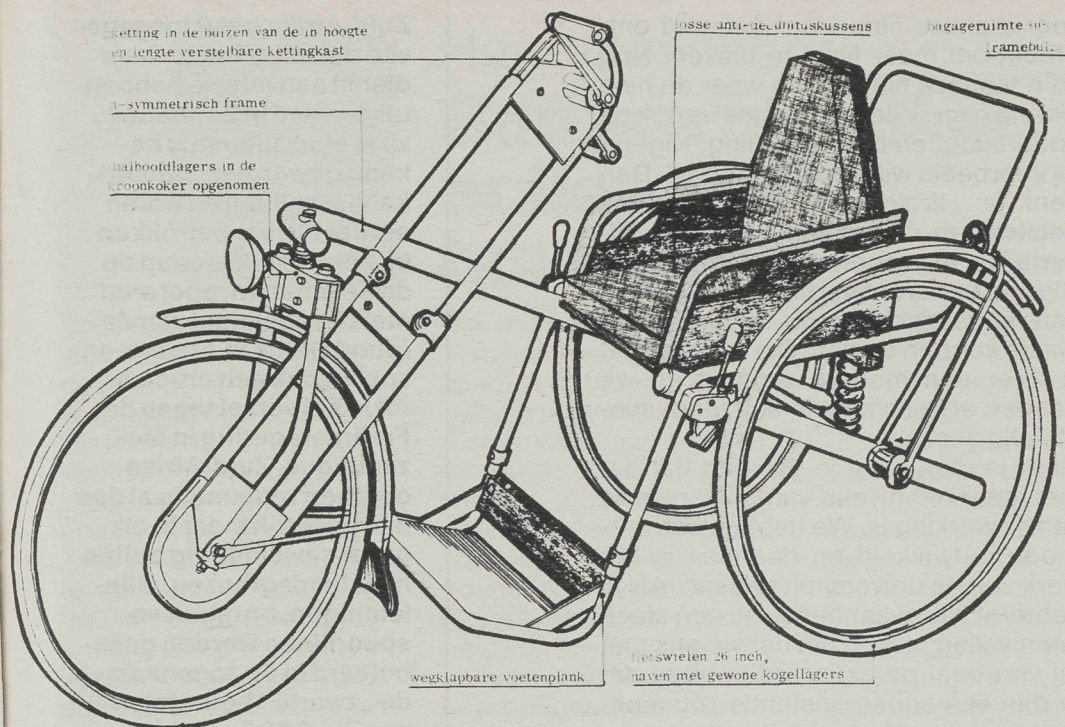

Boven: De Vietnam-rolstoel
Onder: „VU-voor Vietnam”- fietstocht, november 1977

nisaties gestuurd. Die zien er niet uit, ze zijn plomp, onhandelbaar, ergonomisch en medisch onverantwoord. Ons prototype is mooier, hanteerbaarder en aangepast aan de lichaamsmaten. Dan zie je dus dat aangepaste technologie niet per definitie minder of leuker betekent maar een andere denkwijze.

Wilbert Nieuwstraten: Wij leveren 75 rolstoelen, van die drie types. De fi-

nanciering daarvan is een eindeloos gebedel geweest, waar je nachtrust in gaat zitten. De Vietnamezen moeten nu uit die types een keuze gaan maken en dan komt de productie in Vietnam zelf. We hebben een complete bedrijfskundige analyse gemaakt van de rijwielproductie in Vietnam en hoe ons eigen ontwerp gefabriceerd zou moeten worden. We hebben met ze doorerekend hoeveel liter benzine er in gaat zitten als je per jaar 2.000 rolstoe-

len maakt en die door het hele land wilt distribueren.

Fantastische uitstraling

— Je sprak van „sleutelprojecten”, waar geëxperimenteerd kon worden en die een voorbeeldwerking zouden kunnen hebben.

Wilbert Nieuwstraten: Ja, we hebben bij voorbeeld geholpen met de uitrusting van een sociale werkplaats voor gehoorgestoorde jongens en meisjes in Haiphong. Met breimachines, die door Komitee Twee geleverd zijn, kunnen die hun eigen productie maken, waarmee ze in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien — en vaak ook nog bij kunnen dragen in het levensonderhoud van hun gezinnen — plus dat er onderwijs en hoorapparaten van bekostigd konden worden. Een ander project is de brailledrukkerij. Ze vroegen ons te helpen bij de uitrusting van een klas voor blinde kinderen en ze stuurden ons een lijst

Ze zeggen: Waarom zouden wij met minder moeten?

met materialen, een kopie van het materiaal zoals dat in een klas in Rusland gebruikt wordt, met een piano en een akkoordion er op. Daar zijn we over gaan praten en we kwamen er al snel op dat het nodig zou zijn braillemateriaal te hebben. Nu zijn er in Vietnam wel mensen die braille kunnen schrijven maar de vermenigvuldigingscapaciteit van braille was miniem. Dat is een veel belangrijker voorwaarde voor blindenonderwijs dan een piano. Dus het geld dat we anders aan een piano zouden hebben besteed hebben we nu aan een brailledrukkerij besteed. Toen de brailledrukkerij in Vietnam geïnstalleerd moest worden, is een Nederlandse blinde zetter, die in Nederland baas van een brailledrukkerij was geweest, mee gegaan. Dat was vorig jaar, het jaar van de gehandicapten. Die man, Peter Witteveen, heeft daar uitgebreid de radio en de televisie gehaald. Hij was het toonbeeld van wat je als gehandikte kan bereiken. Hij gaat naar een vreemd land, wandelt, geeft interviews en gaat op voet van gelijkheid om met allerlei mensen. Dat betekent dat er een enorme uitstraling van zo'n man uitgaat. Dat vin-